

ЛЪТНА ВЕЧЕРЪ

Дълги сѣнки вече падатъ
въ окосенитѣ ливади.
Колко тихо е въ полето!
Само тукъ-тамъ въ ширинето
кри-кри плахо се разнася.
Тамъ щурчетата нагласятъ,
скрити свойтѣ инструменти
изъ разцѣвналата мента. —
И невидимъ цѣлъ оркестъръ
срѣдъ полето се намѣства.
Чакатъ да изгрѣй луната.
Надъ леса въ далечината,
щомъ се трепетно запали
тя надъ букитѣ заспали,
лѣхъ повѣва отъ гората,
зашумѣва изъ трѣвата,
размирисва вредъ на мента —
знакъ имъ дава диригента:
едно-о-о, две-е-е, три-и-и —
кри-кри, кри-кри, кри-кри
грѣмва цѣлиятъ оркестъръ,
шумно, весело приветства
пълната луна засмѣна.
Златогрѣйна, замечтана,
тя издига се, трепти
надъ заспали широти,
мѣта сребърни була
надъ утихнали села.

Ст. Цанкова Стоянова